

י"ד אייר ה'תש"פ 8.5.20

מגזין מס' 575

ערב שבת פרשת אמור/פסח שני

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לע"נ שרה בת מזל ובן-ציון ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

החייב כספניא

אף על פי כן ולמרות הכל

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

כל המחנך עצמו להיטיב דרכיו מגלה עד מהירה כי אין הוא יכול להתקדם אל מטרתו אלא באופן של הליכה לאחור. כלומר, חינוך עצמי ראוי לשמו, לעולם כרוך הוא בהחלטה תקיפה: אשר, אף כי שוב ושוב מוצא אני את פניי (פנים לשון פנימיות) מופנות בדרך הטבע אל מצבי הקודם (כי הרי קשור אני, ובמילא גם נמשך עדיין להרגלים הישנים), בכל זאת אינני מתחשב בזה וכופה עצמי להכניע את ה'רע' שבקרבי (בעודו בתוקפו) להפכו ל'טוב'. זהו תפקידו ומנת חלקו של ה'בינוני' של ספר התניא, מהלך הוא כל ימיו (אף כי ב'רוורס') בנתיב צמיחה מחיל אל חיל אלי אמיתת מהותו הפנימית...

ובאשר עבודת האדם היא בבחינת 'מעט מעט אגרשנו', הרי כל מסכת ימי חייו של איש קבלת העול הינם תהליך אחד ארוך של 'יציאת מצרים'. כמבואר בתורת החסידות שבכל דרגה ודרגה שאוחז בה האדם, על מנת להיות בבחינת 'מהלך' המוסיף ומתעלה כל ימיו, נדרש הוא שוב ל'יציאת מצרים' נעלית יותר. וכך מתקדם הוא בעילוי אחר עילוי עד הגיעו ל"ארץ טובה ורחבה" - רחבות וגדלות המוחין...

כל המרגיל עצמו ללמוד מטעויותיו שלו ומשתדל לתרגם את תובנותיו ולקחיו לכלל כלים מעשיים המיטיבים הנהגתו בחיי היומיום - ברבות השנים, אט אט ('יורד אצלו האסימון' ו)זוכה הוא לאמיתת ישוב הדעת.

כללו של דבר: אין קיצורי דרך. יש להוציא מ'לקסיקון' תודעתנו מושגים כמו 'הוקוס פוקוס' או 'זבנג וגמרנו'. החינוך העצמי האמיתי מתחיל כשחדלים מלחפש 'פטנטים' ומוותרים על הכמיהה הדמיונית לפתרונות פלא...

נדרשות רק יגיעה ושקידה. - הן הן המחוללות את האפקט האדיר העולה מהצטברות ריבוי מעשים

טובים קטנים. 'פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול'!...

לוח שיסורים

שימו לב: בימי חמישי בשעה 20:30 מתקיים שיעור דיגיטלי בשידור חי בדף הפייסבוק של עמותת תניא. לאחר השידור החי השיעור מועלה ליוטיוב ולאתרנו: www.tanyaor.com

התחדשנו!
בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

אין מצב אבוד – תמיד ניתן לתקן י"ד באייר / פסח שני

⊕ יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן שבית המקדש היה קיים ניתנה הזדמנות נוספת גם לאלו שלא היה באפשרותם להקריב עם כלל ישראל קרבן פסח במועדו. בימינו, מציינים יום זה באי אמירת תחנון ובאכילת מצה. ⊕ ענינו הפנימי של פסח שני הוא שאין מצב "אבוד", תמיד ניתן לתקן ולהשלים. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהקלקול נעשה ברצון, על אף הכל תמיד אפשר לתקן. (על פי 'היום יום' י"ד אדר)

פסח שני – בפנימיות הענינים

בתקופה שלאחר הסתלקות האדמו"ר הקודם, הרבי הריי"ץ, ועוד בטרם קיבל חתנו על עצמו את הנשיאות, אמר הוא באחת מהתוועדותיו: ידוע פתגמו של אדמו"ר הריי"ץ, לפיו ענינו של פסח שני הוא כי אף פעם לא אבוד – תמיד יכולים לתקן. גם מי שהיה טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם היה הדבר מרצונו (שלא היה זה מאונס או בשגגה כי אם במזיד), אף על פי כן תמיד ניתן לתקן.

פתגם זה מלמדנו הוראה בנוגע להתקשרות לנשיא הדור: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. וישנם גם כאלה שאמנם בפועל ראו את הרבי, ולא רק פעם אחת אלא פעמים רבות, אך, באמת, לא נפעל אצלם דבר, ואם כך, לאמיתו של דבר, למעשה לא היו אצל הרבי אף פעם, ורק נדמה להם שראו את הרבי. וכיון שכן, עלולים הם לחשוב שעכשיו כבר אבוד... על זה באה ההוראה מפסח שני – שגם אלה שלא

מה קרה בפסח שני?

בי"ד בניסן, ביום השנה הראשון ליציאתם ממצרים, הקריבו בני ישראל את קרבן הפסח. על פי הציווי האלוקי, יכלו להקריב קרבן זה רק הטהורים מכל טומאה ובפרט מ'טומאת מת' (כלומר אלו שלא באו במגע או 'התעסקו' בטהרת המת או בקבורתו). באותה שעה באו לפני משה רבנו מספר אנשים שנמנע מהם להקריב עם הציבור בשל היותם טמאים (ב'טומאת מת' – ויש אומרים כי טומאתם באה להם לפי שהתעסקו בקבורתם של הצדיקים נדב ואביהו, בני אהרן), ותלונה בפיהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?"

בתגובה לטענתם ניתנה מאת ה' הזדמנות נוספת גם למי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה. ומעתה, גם מי שנבצר ממנו להשתתף בהקרבת קרבן בפסח ראשון, יהיה באפשרותו להקריבו שלושים יום לאחר חג הפסח, בי"ד באייר הוא "פסח שני".

וכפתגם הידוע: אם מאמין אתה כי ניתן לקלקל, האמן כי ניתן לתקן!

וכדברי הרבי נשיא דורנו ב'ליקוטי פירושים' לספר התניא: ...ומוכח הדבר ממה שכתוב בתניא פרק י"ד שכל אדם (אפילו רשע גמור) יכול להיות בינוני בכל עת ובכל שעה... שאף שאפשר שבעבר היה במצב אחר, הרי נשתנה בינתיים על ידי עבודתו ופעולותיו כו'. **ומוכרח הדבר גם ממאמר רבותינו זכרונם לברכה שתשובה מועלת לכל ("אין לך דבר שעומד בפני התשובה")... והשינוי שחל באדם הוא שלא רק שעכשיו בהווה הוא במצב שלא עבר כו' כי לא נשאר רושם כו', כי אם שפעל שינוי מהותי בעברו. היינו, שבכח התשובה לעקור החטא מעיקרו עד שכמו לא היה מעולם כלל!**

והביאור בזה, שלכל אדם יש בחירה חופשית לקיים מצות התשובה מצד נתינת הכח שבמצוה כללית זו. אם בשאר כל המצוות, הרשות נתונה לכל אדם ואין מי שיעכב בעדו, על אחת כמה וכמה שאין מי שיעכב בעדו מלשוב לעצמיותו - היא שיבת האדם אל רצונו האמיתי להדבק בשורש ומקור נשמתו באור אין סוף חיי החיים.

הקריבו פסח ראשון, ואפילו אם היה זה באשמתם ("לכם"), יכולים לתקן את העבר על ידי הקרבת פסח שני. ועל דרך זה בנדון דידן (בענייננו), שגם אלה שעד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה וכו' יכולים מכאן ולהבא להכיר ולהרגיש, ובכך לתקן גם את העבר.

(ע"פ 'תורת מנחם - התוועדויות' ה'שי"ת) **ולקרב הענין לשכלנו...**

ומעט יותר בהרחבה, כפי שהדברים משתקפים בתנועות הנפש:

מי שהיה טמא - הוא אשר נקלע למצב 'טומאת מת' בנפש האדם (היא טומאת יאוש ודכאון או שנאה עצמית הרסנית ומשפילה), והוא כ'מת מהלך' החש כי חייו אינם חיים...

מי שהיה בדרך רחוקה - הסובל מתחושת אובדן דרך ונתון בבלבול ואי-סדר. כאדם שאינו מסוגל להבחין בין עיקר לטפל, עד כי אינו יודע כיצד לשוב לעצמיותו. **שהגיע לזה מרצונו** - שגרם לעצמו במו ידיו ירידתו לשאול תחתית ברצון ובמזיד.

אף על פי כן, אין מצב אבוד - תמיד ניתן לתקן!

התחדשני!
 בואו לבקר
 באתר המשודרג
 www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

מדורה מן השמיים

שנה אחת, לקראת ל"ג בעומר, פרסם המושל כרוז המזהיר את היהודים לבל יהינו להתקרב לקבר בל"ג בעומר. מי שיפר את האיסור, פקד, מתחייב בנפשו.

הגזירה הפתאומית הפילה חרדה על יהודי האזור. בלב כבד ומתוך חשש לחייהם נאלצו לציית להוראה. בערב ל"ג בעומר הסתגרו בבתיהם, כאובים ומלאי צער על ההחמצה הגדולה שנגרמה בעטיו של השליט הרשע.

אלא שדבר הגזירה לא הספיק להגיע אל יהודי הכפרים והעיירות המרוחקים יותר, שכבר החלו את מסעם השנתי לכפר אסג'ן זמן רב קודם לכן. רק כשהגיעו לוואן התבשרו בעצב על ההוראה החדשה, ונמלאו צער על הטרחה הגדולה שטרחו לריק.

ליל ל"ג בעומר ירד, והמתח באסג'ן הגיע לשיאו. המושל פרש את חייליו בכל הדרכים המובילות לבית העלמין. שוטרים חמושים פטרלו בלי הרף, מחפשים בשבע עיניים יהודי שיעזו להתעלם מהפקודה ולהסתנן לקבר הצדיק. חלקת הציון, שבכל שנה היתה מוארת באור יקרות ומלאה המוני יהודים רוקדים, היתה עכשיו שוממה ושרויה בחשיכה מוחלטת. לבם של היהודים נחמץ.

אך בדיוק בשעה המסורתית להדלקת המדורה קרה דבר מופלא. הכפר החשוך הוואר לפתע, כאילו מדורת ענק ירדה מן השמים והפכה את חשכת הלילה ליום. החיילים ההמומים נשאו את מבטם לעבר בית העלמין, ועיניהם נפערו בתדהמה: מדורה ענקית להטה בחצר חלקת הקבר, ולהבותיה עולות ונישאות השמימה ומאירות את המרחב כולו. ממרחק נשמעו צהלות חוגגים, קולות זמר ושאון אדם.

החיילים חרקו שיניים בזעם. האומנם העזו היהודים

האב הדאוג עמד ליד מיטת חוליו של בנו, והביט בעיניים כלות בנער הדועך. הרופאים נואשו ממנו. בשפה רפה בישרו לאב כי אין בידם מזור לחולה.

באותו רגע הרים רבי עמרם דיוואן את ידיו השמימה ומפיו יצאו המילים: "אנא, ריבונו של עולם, קח את חיי כפרה תמורת חייו של בני, נפש תחת נפש".

למרבה הפלא החל הבן להתאושש, וכעבור זמן הבריא לגמרי.

זה היה במרוקו בשנת תקמ"ב. רבי עמרם דיוואן, איש ירושלים, יצא עם בנו למסע בקהילות יהודי אלג'יריה, מרוקו ותוניס, בשליחות היישוב היהודי בארץ ישראל. הוא נדד בין הכפרים והעיירות וקיבץ פרוטה לפרוטה. בכל מקום נתקבל בהערצה ובחיבה. הכול ביקשו לחזות באחד מגדולי חכמי ארץ ישראל.

לא ארכו הימים והידיעה המרה פשטה בקהילות המגרב: רבי עמרם חלה פתאום ובט"ו באב נלקח לבית עולמו. יהודי מרוקו ליוו אותו בהמוניהם למנוחת עולמים בבית העלמין שבאסג'ן, כפר ליד העיר וואן, דומעים על המאור הגדול שנלקח. מקום קברו נהפך למוקד עלייה לרגל. סגולות רבות נקשרו במקום, ויהודים מכל האזור נהרו להתפלל בקבר.

העלייה לקבר התעצמה בעיקר בל"ג בעומר, שבו נהגו המונים לפקוד את הציון, להדליק מדורה גדולה ולרקוד לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.

סיפורי הניסים והנפלאות שנפוצו סביב ציונו של רבי עמרם הגיעו גם לאוזני הערבים, ועוררו התעניינות גדולה. זו היתה לצנינים בעיני מושל וואן. הלה, שונא ישראל מובהק, החליט לגדוע את התופעה.

לבם התמלא אימה. עוד מעט יתנפלו עליהם המזיקים ויעשו בהם שפטים! מבועתים ומבוהלים זינקו על סוסייהם וברחו לעבר ביתו של המושל. בסערת נפש סיפרו לו על המחזה הפלאי שמתרחש בבית הקברות. המושל התקשה להאמין, וביקש לראות את הדבר במו עיניו. הוא התלווה אל חייליו, ואכן נוכח שהצדק עמם. רגעים אחדים עמד נפעם, חוכך בדעתו כיצד לנהוג. לבסוף הגיע למסקנה כי אם יותיר על כנו את איסור הגישה אל הקבר – ייודע הסיפור ליהודים ויוסיף עוד יוקרה לקברו של החכם היהודי. מוטב לו אפוא לאפשר ליהודים לפקוד את הציון כבכל שנה. הפקודה החדשה נפוצה במהירות, ובתוך זמן קצר כבר גדשו אלפי יהודים את חלקת הקבר, רוקדים וצוהלים סביב מדורת עצים אמיתית, ומהללים את בוראם על הנס הגדול שהתחולל בזכות הצדיק.

(על-פי 'חוט של חסד')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

להמרות את פי המושל ולהצית מדורה בחלקת הקבר? הם מיהרו אל המקום, לתפוס את הפושעים ולהענישם. ואולם כשהגיעו לציון עצמו גילו שהמראות והקולות גוועו, ואפילה ודממה היו שרויות בו. החיילים ניצבו על עומדם משתאים. האומנם זה היה מחזה תעתועים? נבוכים ותמהים סבו על עקבותיהם. אך התרחקו כברת דרך – והאש המסתורית שבה והתלקחה. גם הקולות התחדשו. שוב זינקו החיילים על סוסייהם והדהירו אותם לבית הקברות, נחושים שלא להניח ליהודים לחמוק מידיהם.

אלא ששוב, בהגיעם למתחם בית העלמין, האש כבתה, הקולות נדמו, ורק צרצור הצרצרים ליווה את עלטת הליל. מחשבת ביעותים מילאה את מוחם של החיילים. אין זאת אלא שהיהודים עושים שימוש בכוחות עליונים, ובוודאי הזעיקו שדים ורוחות להתל במושל.

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך, כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו - מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה - בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט - כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבת בהן הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורף את דינו

האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שעיר עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי

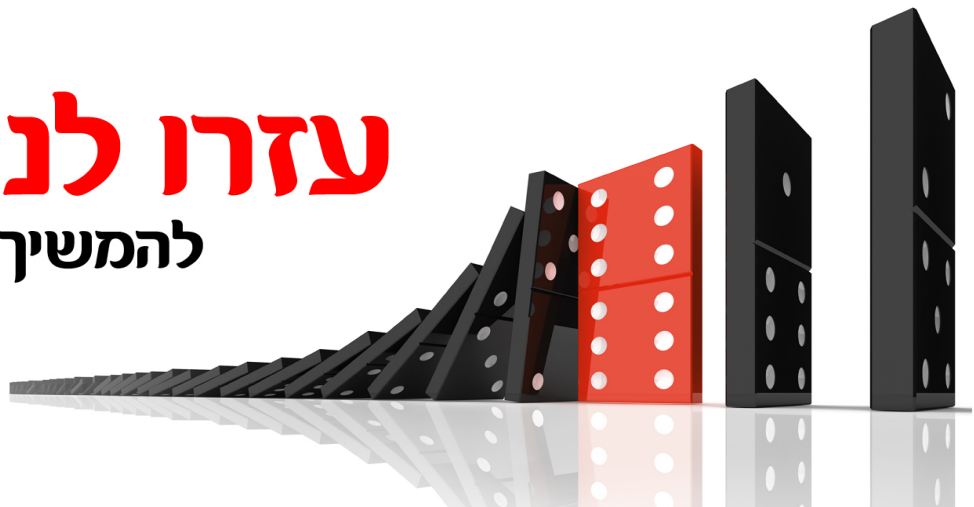

לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה.

בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) בית הדין.

במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרבים.
עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

קידוש השם

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב)

בפרשתנו מופיעה מצוות קידוש השם: "ולא תחללו את שם קדשי, ונקדשתי בתוך בני ישראל". המצוה הזאת קובעת, שיהודי צריך למסור את עצמו למות, ובלבד שלא לכפור בקב"ה. כאשר הוא עושה כן – מתקדש שמו של ה' בעולם.

בקידוש השם יש שני סוגים: אחד – כאשר אדם מוסר את עצמו למות, אולם בפועל נעשה לו נס והוא ניצל. סוג שני – כשהוא נהרג בפועל על קידוש השם. השאלה היא, באיזו משתי האפשרויות קידוש השם גדול ונשגב יותר?

דבקות האדם

הרמב"ם סבור, שעיקרו של קידוש השם הוא כאשר האדם אכן נהרג בפועל על אמונתו. מצב כזה ממחיש את עוצמת האמונה של יהודי בקב"ה, עד שהוא נהרג בפועל למענה. יהודי זה קידש את שם ה' בעולם והמחיש לעיני כול את דבקותו בה', היקרה לו מחייו. לכן הרוגי מלכות עומדים בדרגה עליונה ביותר.

לעומתו סבור המדרש, שכאשר אדם משליך את עצמו למות ומתחולל לו נס וחיינו ניצלים, יש כאן קידוש השם גדול יותר. לא זו בלבד שהכול רואים את מסירות נפשו של האדם, אלא נתגלתה כאן גם יד ה' שהצילה את היהודי הנאמן לו.

זכות מיוחדת

יתרה מזו: המדרש רואה בכך זכות מיוחדת שזכה לה אותו אדם. על כך מובאות במדרש שתי דוגמאות של קידוש השם:

אחת – חנניה, מישאל ועזריה, שהסכימו להיות מושלכים לכבשן האש ובפועל נעשה להם נס והם ניצלו.

דוגמה שנייה – מרינוס הרשע, שהוציא להורג שני אחים יהודים, פפוס ולוליינוס. מרינוס אמר להם: אם אתם מעמם של חנניה, מישאל ועזריה, יבוא אלוקיכם ויציל אתכם. ענו לו השניים: "חנניה, מישאל ועזריה כשרים היו, ונבוכדנצר הגון היה שייעשה נס על ידו, אבל אתה, מלך רשע אתה, ואינך הגון שייעשה נס על ידך". הם גם הגדירו את עצמם חייבי מיתה לשמים, שדינם למות בכל מקרה.

מכאן אפשר ללמוד, שמצב שבו הקב"ה עושה נס ומציל את האדם שמוסר עצמו למיתה – יש בו זכות גדולה יותר וקידוש השם נשגב יותר.

לעיני הגויים

אולם מוסכם על הכול, כאשר יהודי מוסר עצמו על קידוש השם, אסור לו לחשוב שייעשה לו נס, אלא הוא צריך ללכת מתוך נכונות מלאה ליהרג. לדעת הרמב"ם הוא צריך לחשוב כך – משום שכאמור, ההצלה פוגמת בקידוש השם. לדעת המדרש – משום ש"כל המוסר עצמו על-מנת לעשות לו נס, אין עושין לו נס"; ולכן, כשהוא חושב על הנס, הוא מונע בפועל שייווצר הנס ויתקדש שמו של הקב"ה על-ידי הנס.

ויהי רצון, שעל ידי העיסוק בהלכות קידוש השם נזכה בקרוב ממש לביטולה של הגלות, שגורמת ל"שמי מחולל בגויים", ויהיה "וקדשתי את שמי הגדול... וידעו הגויים כי אני ה', בגאולה האמיתית והשלמה.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על-פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ז)

חסידות על הפרשה אמור

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג,מב)

"כל האזרח" – האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,
"בישראל" – בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,
"ישבו בסוכות" – אינו מתגלה היום אלא בבחינת מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה – דברים, עמ' פח)

ומתלמידי יותר מכולם

**אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא,א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)**

"להזהיר" – מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" – כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?

"על (ידי) הקטנים" – בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב,כז)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.

"שור" – נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.

"כבש" – נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.

"עז" – נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
שיעורים, ניגונים ושידורים חיים.

www.tanyaor.com

ספר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

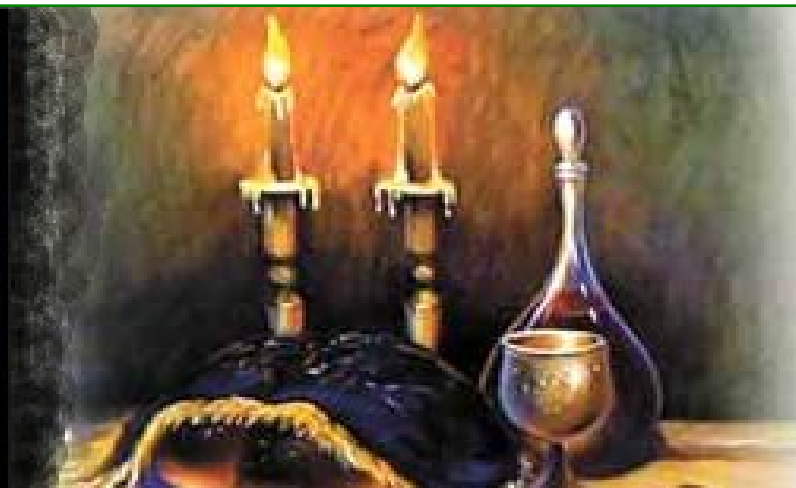
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
20:05	18:49	י-ם
20:07	19:04	ת"א
20:08	18:56	חיפה
20:05	18:54	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון